

skattefradragsret ellers ville ramme indkomststigninger i det første år efter indtjeningen.

I det hele forekommer det værdifuldt, at skattesystemet gøres mere elastisk, end det er i øjeblikket. Det er et led heri, at der ved forslaget regel om forudbetaling af pålignede skatter gives den enkelte skatteyder en vis mulighed for selv at bestemme tidspunkterne for sine skattebetalinger. Han kan herved tilrettelægge sine skatteudgifter på en sådan måde, at de harmonerer med hans likviditet og økonomiske forhold i det hele.

Ophævelse af ungdomsskatten.

Ved lov af 7. juni 1958 fik ikke-forsørgere under 25 år valget mellem at udrede en tillægsskat til staten på 25 pct. af deres normale statskat eller at foretage en kontant opsparing i pengeinstitutter på konti, som spærres indtil skatteyderens 30. år eller indgåelse af ægteskab inden denne alder.

Det må anses for værdifuldt at animere til opsparing i disse aldersklasser, der som regel har bedre mulighed for at spare op, end tilfældet er i de første år under ægteskabet. Statslige tvangsopsparinger findes imidlertid mindre egnede til at fremme opsparingstanken, og da der gennem nærværende forslags regel om adgang til årligt at opspare indtil 2 500 kr. skattefrit skønnes at være tilvejebragt et bedre incitament for disse skatteydere til opsparing, foreslås den gældende ordning om tillægsskat, resp. tvangsopsparing, ophævet.

Lempelse af beskatningen ved overgang til pensionsindtægt.

Det har længe været kritiseret, at skatteydere, der på grund af alder opgiver stilling eller erhverv for at leve af en pensionsindtægt, i et år eller to efter overgangen til pension o. lign. skal udrede urimeligt høje skatter, fordi disse er beregnet på basis af den bortfaldne arbejdsindtægt.

Kritikken af dette forhold medførte, at finansministeren i december 1959 ved behandlingen af ligningsloven gav tilsagn om i samråd med ligningsrådet at ville udarbejde en vejledning om beskatningen i disse tilfælde. Denne skulle dels være ensbetydende med større ensartethed i behandlingen af disse sager, dels med en mere lempelig indstilling end hidtil.

I marts 1960 udsendtes de nye retningslinjer for beskatningen ved ophør af aktivt arbejde, men selv om der herved er indført rimelige bestemmelser for et flertal af de pågældende skatteydere, har man dog stadig udelukket en del skatteydere fra at nyde godt af det nye ansættelsesprincip. Således

er skatteydere, der har opsamlet en formue på over 50 000 kr., enten helt eller i væsentlig grad udelukket fra at opnå lempelser, et forhold, der bl. a. virker urimeligt over for selvpensionister. Endvidere kan der — som vejledningen er udformet — i tilfælde, hvor indtægtsnedgangen er særlig voldsom, blive tale om helt at nægte lempelse, og dette er selvsagt også urimeligt. Der bør derfor indføres en generel, lovhjemlet ret til ved ophør af aktivt arbejde på grund af alder at blive skatteansat på basis af fremtidig indkomst, et princip, der i øvrigt allerede er indført i lovgivningen for enker samt for personer, der tilflytter landet fra udlandet.

Lempelse af formuebeskatningen.

Formuebeskatningen er for en væsentlig dels vedkommende en dobbeltbeskatning, for så vidt som den virker som en gentagen beskatning af allerede beskattet, opsparet indkomst. For i nogen grad at afbøde denne urimelighed og for at fremme opsparing, selvpensionering og kapitaldannelse i samfundet foreslås grænsen for de skattefrie formuer hævet fra de nuværende 60 000 kr. til 100 000 kr. Herudover lempes satserne for formuebeskatningen noget, således at lettelsen procentvis bliver størst for de mellemstore formuer.

Bortfald af grundskyld og ejendoms-skyld til staten.

Ejendomsbeskatningen er et levn fra ældre tiders mere primitive skattesystemer. Den stammer fra en tid, da pengeøkonomien endnu ikke var så udviklet, at en direkte måling af den enkelte borgers skatteevne ved hjælp af hans indkomst var mulig. Man måtte derfor ty til at lægge skatten på produktionsmidlerne, og det betød dengang især jorden og bygningerne. Det kunne forsvares efter den tids forhold, fordi besiddelsen af fast ejendom og ejendommens størrelse dengang virkelig var et forholdsvist korrekt udtryk for ejerens skatteevne.

I det moderne samfund med indkomst- og formuebeskatning er det imidlertid blevet en urimelighed at opretholde en særbeskatning, som dels rammer det specielle produktionsmiddel, som driftsbygninger repræsenterer, og dels fordyrer boligen enten direkte eller ved at blive overvæltet på lejerne. Det må desuden erindres, at fast ejendom yderligere underkastes formuebeskatning, ligesom ejendommenes afkast indkomstbeskattes.

Alle andre lande i Vesteuropa har da også for længst indset, at fast ejendom ikke bør tillægges større vægt som skattegrundlag, og i konsekvens heraf er ejendomsskatterne i udlandet efterhånden